

SKENKRISTEN, m. pl. — *kristne*. En, som blott till det yttre är kristen, ej i hjertat.

SKENLIF, n. 5. Skenbart lif.

SKENTRO, m. sing. Tro, som visar sig blott i det yttre, men ej i gerningarna.

SKENTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. Ett slags lång hos guldarbetare.

SKEPA SIG, v. r. (pop.) Göra sig till.

SKEPELSE, f. 3. (af *Skapa*) 1) Se *Skepnad*. — 2) Tillstånd. *Christus antog en tjenares s. och vardt menniskor lik*.

SKEPLING, m. 2. Se *Kohvete*.

SKEPNAD, m. 3. (af *Skapa*) 1) Se *Skapnad*, *Gestalt*. *Under s. af en fågel*. — 2) Gestalt utan kroppsligt innehåll, spökgestalt, skenet af ett levande, kroppsligt väsende. *Han tyckte sig se s-en af sin aflidne fader*.

SKEPP, n. 5. 1) Fartyg, som är tillräckligt stort att kunna göra längre sjöresor, isynn. sådant som har tre master. — 2) (boktr.) En med tre kanter försedd platt låda, hvaruti stilarne för en eller flera sidor samlas ur vinkelhaken. — *Ss. S-sbefäl, -sbeklädnad, -sbesättning, -sbotten, -sbyggmästare, -sbyggnad, -sbyggnadskonst, -sbåt, -sdäck, -sflagg, -sflotta, -skock, -sköl, -sladdning, -slast, -ssida, -sskof, -ssögare*.

SKEPPA, v. a. 1. På fartyg öfverföra varor ifrån ett land till ett annat. *S. in, út, se In-skeppa, Utskeppa*. — *Skeppande*, n. 4. o. *Skeppning*, f. 2.

SKEPPA, se *Skäppa*.

SKEPPARE, m. 5. Person, som förer ett mindre kustfartyg.

SKEPPAREHISTORIA, f. 1. pl. — *orier*. (skämtv.) Lögnaktig berättelse, sådan som sjömän ofta uppduka.

SKEPPSBECK, n. sing. En sort beck, som kokas af en blandning utaf alla slags tjär-sorter.

SKEPPSBORD, n. sing. Se *Bord*, 2. *Om s.*, om bord.

SKEPPSBRO, f. 2. Kaj, der fartyg lägga till för lastning och aflastning.

SKEPPSBROTT, n. 5. Händelsen, då ett fartyg sönderslås och förstöres af storm och vågor emot land eller grund. *Lida s.*

SKEPPSBRUTEN, a. 2. neutr. — *et*. Som vid skeppsbrott räddat föga eller intet mer än lifvet.

SKEPPSBRYGGA, f. 1. Brygga af fartyg, belagda med bjelkar och plankor.

SKEPPSBRÖD, n. 5. Sådant bröd, som bakas för sjöfolk.

SKEPPSBYGGERI, n. 3. 1) Kunskapen om ändamålsenliga sätt att bygga fartyg. — 2) Se *Skeppsvarf*.

SKEPPSDOCKA, f. 1. Se *Docka*, 6.

SKEPPSDOKUMENT, ---mä'nnt, n. 5. o. 3. Ss. Dokument, som befälhafvare på handelsskepp måste medföra på resa. [-docu-]

SKEPPSFART, c. 3. Se *Sjöfart*, 1.

SKEPPSFOLK, n. sing. Se *Sjöfolk*.

SKEPPSGOSSE, m. 2. pl. — *gossar*. Gosse, som undervisas i hvad till sjöfarten hörer och för öfning medföljer på ett krigsfartyg.

SKEPPSJURNAL, se *Jurnal*.

SKEPPSKAPITEN, ---én, m. 3. Befälhafvare på ett skepp. [-cap-]

SKEPPSKLARERARE, m. 5. Mäklare, som biträder vid fartygs klarering, sjölägenheters anskaffande, m. m.

SKEPPSKOST, m. 3. Mat, som tillredes för besättningen på krigsfartyg.

SKEPPSKRAN, m. 2. Kran, som begagnas till att lasta varor ur och i skepp.

SKEPPSKRONA, f. 1. Krans eller krona (Corona navalis), som hos Romarne gafs till belöning åt den, hvilken segrat i en sjödrabbning.

SKEPPSLAG, m. 3. Benämning på vissa vid hafvet belägna distrikter i Uppland, svarande mot hvad eljest kallas Härad.

SKEPPSLATERNA, --tärna, f. 1. Stor lykta, som på fartyg brukas, icke blott till belysning, utan äfven att dermed gifva signaler.

SKEPPSLED, m. 3. Se *Sjöled*.

SKEPPSLEGA, f. 1. Se *Frakt*.

SKEPPSLISTA, f. 1. Lista på fartyg, som ankommit till eller afgått ifrån en hamn, eller som passerat en ort.

SKEPPSLUCKA, f. 1. Lucka på ett fartygs däck. Jfr. *Lucka*, 2.

SKEPPSLYKTA, f. 1. Lykta, som nattetid föres på förtoppen af ett fartyg.

SKEPPSLÄGENHET, f. 3. Se *Sjölägenhet*.

SKEPPSLÄKARE, m. 5. Läkare för besättningen på ett örlogsfartyg.

SKEPPSLÄST, se *Läst*.

SKEPPSMASK, m. 2. Ett masklikt blötdjur, sex tum långt, som borrar sig in i skepp och trävirke. Teredo navalis.

SKEPPSMÄKLARE, m. 5. Se *Skeppsklarerare*.

SKEPPSMÄTARE, m. 5. Tjensteman, som mäter handelsfartyg och utfärdar mätarebref.

SKEPPSPAPPER, n. 5. Se *Skeppsdokument*.

SKEPPSPART, m. 3. Andel i handelsfartyg.

SKEPPSPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Se *Skeppsgosse*.

SKEPPSPREST, m. 3. Prest, som medföljer ett örlogsfartyg såsom själasörjare för besättningen.

SKEPPSPUMP, m. 2. Pump, hvarmed vatt-net pumpas ur kölrummet på ett fartyg.

SKEPPSREDARE, m. 5. Se *Redare*.

SKEPPSRITNING, f. 2. Ritning, hvarefter ett fartyg bygges.

SKEPPSSKORPA, f. 1. Ett slags torrt bröd, som medföres på sjöresor för besättningen.

SKEPPSKRIFVARE, m. 5. Skrifvare på ett krigsfartyg eller handelsskepp.

SKEPPSTIMMER, n. sing. Timmer till skeppsbyggnad.

SKEPPSTIMMERMAN, m. 5. pl. — *män*. Timmerman, som medföljer på ett fartyg, för att verkställa derå förekommande timmermansarbete.

SKEPPSTJÄRA, f. sing. Tjära, som användes till fartygs lappsalfning.

SKEPPSTRAPPA, f. 1. På sidan af ett skepp hängande trappa, hvarpå man ifrån båtar uppstiger om bord.

SKEPPSTUNGA, f. 1. (boktr.) Skjutbräde på ett skepp. Jfr. *Skepp*, 2.

SKEPPSUMGÄLD, m. 3. *S-er*, de afgifter, som handelsfartyg hafva att erlägga i hamn, dit de inlöpa.

SKEPPSUNGE, m. 2. pl. — *ungar*. (skämtv.) Skeppsbåt.

SKEPPSVARF, n. 5. Plats, hvarest fartyg byggas och repareras. [-hvarf.]

SKEPPSVIRKE, n. sing. Virke till skeppsbyggnad.

SKEPPSVIST, m. 3. (i hedniska tiden) En